

Ε. Σ. Μ.
Παρασκευαστής 2/
45921 ΓΙΑΝΝΗΣ

Διχορριώτικα Νέα

Δίμηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 51, Φεβρουάριος - Μάρτιος '93. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Πλουτάρχου 44, 121 37 Περιστέρι, τηλ. 57.38.093

ΕΝΔΟ - ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

**Η οδός
Ελάτης-Δικόρφου**

ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΑΙ σ' ένα θέμα πολύ σπουδαίο και πολύ σημαντικό που αυτό τον καιρό, με τις χρηματοδοτήσεις, που θα γίνουν κατά τόπους από το πακέτο Ντελόρ II, είναι στο ζενιθ. Πρόκειται για την ασφαλίτωση του δρόμου Ελλάτης - Δικόφρου, μήκους ολίγων χιλιομέτρων και σημασίας και αξίας μεγίστης, για την περιοχή του Ζαγοριού γενικά και ειδικότερα του Δικόφρου - Μανασής και Καλωτάς...

...και επιδιώχουμε να μην επηρεάζονται οι πα-
ραμονές της μοιρασίας αυτών των χρημάτων (κατανομή πι-
στώσεων...), ασφαλώς δεν
πρέπει όλοι μας να μείνουμε
με σταυρωμένα και δεμένα χέ-
ρια.

Κι εννοώ τον κάθε Δικορφιώτη, αρμόδιο και αναρμόδιο, υπεύθυνο και ανεύθυνο, μικρό και μεγάλο.

Και πρώτα - πρώτα το κοινοτικό μας Συμβούλιο, αρμόδιο και υπόχρεο εκ του νόμου, πρέπει να δραστηριοποιηθεί και ενεργοποιηθεί παντοiotρόπως και ποικιλοτρόπως...

Γνωρίζει τις πόρτες, που πρέπει να χτυπήσει και τα πρόσωπα, που είναι ανάγκη να παρακαλέσει και ενοχλήσει... (...) Με ευγένεια, σύνεση και φρόνηση, αλλά και θάρρος, αποφασιστικότητα και επιμονή.

Ο Σύλλογος μας ύστερα, ως όργανο θεσμοθετημένο, νομοθετημένο, οργανωμένο και δραστηριοποιημένο να αναλάβει κι αυτός εκστρατεία διαφώτισης και ενημέρωσης, όχλησης και ενόχλησης, παράκλησης και κατατόπισης των πάντων... Αρμόδιων υπηρεσιακών και υπευθύνων γενικά, που θα καταλείβουν τελικά τα χρήματα του πακέτου Ντελόρ.

Γιατί ως μη γελιόμαστε, αγαπητοί μου. Τα χρήματα του σοφού και φιλέλληνα Ντελόρ, δίνονται για ανάπτυξη κυρίως τέτοιων περιοχών, όπως του Δικόρφου, όπου η ομορφιά παραμένει ανεκμετάλλευτη και το κάλλος παραθεωρείται και μαραινείται αδίκως...

Προτείνω δε (μ' αυτή την ευκαιρία) και την πραγματοποίηση μιας τοπικής - κοινοτικής σύσκεψης, που θα μπορούν να πάρουν μέρος όλοι οι τοπικοί μας άρχοντες (κοινοτικοί Σύμ-

βουλοι, οι διοικούντες το Σύλλογο μας και κάθε αγαπών το Δικόρφο. Πιστεύω, ότι κάτι καλό μπορεί να προκύψει απ' αυτή τη σύσκεψη (ανταλλαγή απόψεων) και κάποιο γενικό συμπέρασμα θα βγει, για την εν γένει τακτική μας, γι' αυτό το σπορδαίο ζήτημα, της ασφαλ-τότητας των δρόμων μας.

Κι ας μη ξεχνούμε, ότι η κοινή, οργανωμένη, φιλική και χωρίς σκοπιμότητες δράση των ανθρώπων ενός χωριού πολλά καλά μπορεί να φέρει και θαύματα μπορεί να κάμει.

Αναμένουμε δραστηριοποίηση όλων μας εναγωνίως. Ο χρόνος είναι λίγος και πολύτιμος.

Κρίνουμε δε σκόπημη και ωφέλιμη τη συμμετοχή σ' αυτή τη σύσκεψη και των κοινοτικών Συμβουλίων και τοπικών Συλλόγων των διπλανών μας χωριών, Μανασής, Καλωτάς, Διποτάμου και Ανθρακίτη, που έχουν τις ίδιες ανάγκες και αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα με μας.

Οι ανά την Ελλάδα Δικορφιώτες

ΜΕ την ευκαιρία της ανανέωσης και φροντισμένης εκκτίπωσης της Εφημερίδας μας, νομίζω, ότι δεν θα ήταν άσχημη (αλλ' αντιθέτως πολύ ωφέλιμη και πρακτική) η δημοσίευση, σ' ένα από τα επόμενα φύλλα της των ονομάτων όλων, των απανταχού της Ελλάδας Δικροφωτών, εγγεγραμμένων συνδρομητών και μη, αρχηγών όμως οικογενειών.

Στήλες με επώνυμο, όνομα, πατρώνυμο, διεύθυνση, οδó, αριθμό, πόλη, τηλέφωνο του κάθε Δικροφώτη, θα διευκόλυνε νομίζω την επικοινωνία όλων των χωριανών, θα τους συνέδεε περισσότερο και θα τους έδινε την ευκαιρία της πολλαπλής επικοινωνίας.

Θα ήταν ακόμη αυτή η καταγραφή
και μια απογραφή των ανά την
Ελλάδα ζώντων και υπάρχοντων
Δικορριζωτών σήμερα.

Είχε γίνει κάποτε αυτή η προσπάθεια παλαιότερα, αλλά η εκτύπωση τότε ήταν υποτυπώδης της εφημερίδας μας και τα στοιχεία τότε λιγώστα.

Ο Σύλλογος νομίζω έχει τώρα, όλα τα παραπάνω στοιχεία που σημείωσα και, αν εγκρίνει αυτή την πρότασή μου, μπορεί να προχωρήσει απ' το επόμενο κιάλας φύλλο.

Θα δούμε ονόματα και θα χαρούμε. Θα μας έρθουν πρόσωπα στο μυαλό μας δεμένα με κοινά βιώματα και μύριες αναμνήσεις... Κι αυτό δεν είναι λίγο...

Λαογραφικά θέματα

ΔΙΑΒΑΣΑ με πολλή ευχαρίστηση το Δικορρωτικό παραμύθι "Η Κάλω", σε αφήγηση της πολύ αγαπητής και σεβαστής μας Πανδώρας και καταγραφή και παρουσίαση (ασφαλώς...) του γγγονού της και εκδότη της Εφημερίδας μας αγαπητού μας Δημήτρη.

Η στήλη όμως αυτή, που άνοιξε απ' το προηγούμενο τεύχος των Δικροφωτίτικων νέων", δίνει την ευχαρίστηση (ο όλους μας, μικρούς και μεγάλους (ο καθένας με τον τρόπο του...)) να καταγράψουμε όλα τα εναπομείναντα μέχρι των ημερών μας ήθη και έθιμα, μύθους και παραμύθια, ιστορίες και φαντασίες, θρύλους και παραδόσεις, παροιμίες και γνωμικά, που κληρονομήσαμε οι Δικροφωτίτες, απ' τις προηγούμενες γενεές και σήμερα κινδυνεύουν να χαθούν και να εξαφανιστούν.

Παρακαλώ πολύ λοιπόν όλους τους νεοτέρους του Δικόρφου να προσπαθήσουν να καταγράψουν κάτι το σημαντικό και αξιόλογο απ' τον επιζώντα παππού, ή την επιζώντα γιαγιά και να το παρουσιάσουν σ' αυτή τη στήλη αυθορμήτως.

Η στήλη θα δέχεται νομίζω με πολλή ευχαρίστηση, θα τον καταγράφει και θα τον παρουσιάζει στο καλό μας πλέον έντυπο.

Γιατί, ως μην ξεχνούμε. Ενας από τους σκοπούς της έκδοσης αυτής της Εφημερίδας μας είναι και η σωτηρία της Δικορφιώτικης παράδοσης και η μεταβίβασή της στις επόμενες γενεές, που δεν ζουν πλέον στο Δικорφο, αλλά είναι διεσπαρμένοι στα πέρατα της Ελλάδας...

Μύθοι λοιπόν, παραμύθια (σαν την Κάλω και... τη Βασίλω), παροιμίες, λήη και έθιμα Χριστουγέννων, Αποκριάς και Πάσχα, δημοτικά μας τραγούδια (ντόπια και ζαγορίσια) είναι

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

➡ Τι γίνεται με τον αναμεταδότη της ΕΡΤ; Γιατί ακόμα δεν έχει μπει; Υπάρχει από την κοινότητα καμιά ενόχληση προς της ΕΡΤ;

➔ Ο πρόεδρος της κοινότητας όταν εκλέχτηκε, μεταξύ άλλων μας είπε και για το σχέδιο του για την οριοθέτηση της έκτασης του χωριού μας. Αγοράστηκαν χάρτες, σχεδιαγράμματα, αεροφωτογραφίες, (πολύ σωστά), αλλά από κει και πέρα σιωπή. Αλήθεια, που βρίσκεται αυτή η ιστορία;

➔ Μπορεί να μας πληροφορήσει το Δ.Σ. του Συλλόγου, για τον οικονομικό απολογισμό τόσο του αποκριάτικου χορού, όσο και του πανηγυριού;

το υλικό αυτής της στήλης, που μπορεί νομίζω ο καθένας μας να τροφοδοτήσει και ενισχύσει προσεχώς.
Αναμένουμε.

Κοινοτικές τουαλέτες Δικόρφου

ΟΛΑ καλά και όμορφα στο Δικόρφο, αλλά μη, μου πείτε, ότι είστε ευχαριστημένοι απ' τις κοινοτικές τουαλέτες, δίπλα στο σχολείο μας...

Το καλοκαίρι, που είναι πολύ κόσμος κι έρχονται ασφαλώς πολλοί επισκέπτες, το φαινόμενο των... τουαλετών μας δεν είναι και τόσο ευχάριστο... (..)

Μυρωδιές, ακαταστασία, βρωμιά είναι τα κύρια (κι όχι και τόσο τιμητικά για όλους μας...) χαρακτηριστικά τους. Είναι ένα πρόβλημα γενικά, που όλοι μας πρέπει να βοηθήσουμε να εξαλειφθεί και να παύσει να υπάρχει.

Μά η Κοινότητα θα πληρώσει
μά ο Σύλλογος θα ενδιαφερθεί,
πρέπει απ' αυτό το καλοκαίρι οι
τουαλέτες μας (δημόσιες και
κοινές...) να λάμπουν.

Εξάλλου Ζαγόρι και καθαριότητα είναι ταυτισμένες έννοιες, όπως Δίκورφο και καθαριότητα είναι μια και η αυτή έννοια.

Μην ξεχνούμε και το σοφό γνωμικό που λέει: "Την καθαριότητα τη βλέπω κυρίως από την τουαλέτα σου..." κι ύστερα στους άλλους... χώρους.

Τις συγκεκριμένες και αποτελεσματικές λύσεις αναμένουμε να δούμε τους τρεις θερινούς μήνες, Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αποκριές στο Δίκορφο

Του Ματθαίου Λέκκου

ΑΡΧΕΣ του Μάρτη θυμούμαι εκείνη τη χρονιά και χτύπησε ηχηρά ο σήμα-ντρος του χωριού, το Σάββατο το πρωί κι ο Φάνης φώναζε δυνατά: "άιστε, παιδιά και ξύλια-σα..."

Ήταν παραμονή της Μεγάλης Απόκριας. Κι εγώ, μόλις άκουσα την πρόσκληση, φόρεσα τα παπαπούτσια μου, πήρα το κλαροκόπο και πήγα στη συγκέντρωση των παιδιών και των εφήβων του χωριού, που θα ξεκινούσαν σε λίγο για ξύλα και για κέδρα, για έλατα και κλαρούδες για την αυριανή μέρα.

Πήγαίνα με χαρά και όρεξη αλλά και με τη σκέψη ότι αν δεν πήγαίνα κι αν δεν συμμετείχα σ' αυτή την εκστρατεία, το επόμενο βράδυ θα με γανώνναν στο πρόσωπο και στα ρούχα μου, γι' αυτή την αποχή και μη... συμμετοχή.

Σε λίγο βρεθήκαμε έξω από το χωριό προς τον επάνω μαχαλά κι ο καθένας κουβαλούσε ό,τι μπορούσε. Κέδρα, για να βγάζουν φλόγα, στεγνούς κορμούς και

μερικά κλεμμένα ξύλα από τ' ακραία σπίτια του χωριού κι από τους φράχτες.

Κι άρχιζε ύστερα η συγκέντρωση του υλικού στην κεντρική πλατεία του χωριού, γύρω από ένα μεγάλο και ίσιο στεγνό έλατο (για να τα συγκρατεί). Κι έτσι όλα ήταν έτοιμα για το επόμενο βράδυ της Μεγάλης Αποκριάς από την πλευρά μας.

Από νωρίς το απόγευμα της Κυριακής, άρχιζε το ντύσιμο. Οι μασκαράδες έπρεπε να 'ναι έτοιμοι από γρήγορα, ώστε παρέες - παρέες να αρχίσουν να περνούν από τα σπίτια συγγενών, φίλων και γειτόνων, να ακούν τις ευχές των χωριανών, να χορεύουν και να μουγκρίζουν συνήθως και να περιμένουν με πείσμα να τους αναγνωρίσουν. Αλλιώς δεν έφευγαν από το σπίτι.

Ήταν ντυμένοι πρόχειρα, αλλά πολύ δημιουργικά και ευφάνταστα, πρακτικά και πολύ γουστόζικα, που σ' έκαναν σίγουρα να γελάς και να συμμετέχεις σ' αυτή την πηγαία και την ανθρώπινη αποκριάτικη Δικορφιώτικη εκδήλωση.

Θυμούνται εκείνη την χρονιά το Μπουρντάρη, έναν υπέροχο τύπο

του Πέρα Μαχαλά, που ντυμένος μ' ένα γαϊδουρίσιο σαμάρι στην πλάτη του, μια ιδιόρρυθμη κουκούλα, με κέρατα το κεφάλι και μια ουρά κρεμασμένη από πίσω του (που δεν μπόρεσα ποτέ να εξηγήσω, μέχρι τώρα ακόμη...) να φέρνει γύρω σ' όλα τα σπίτια της γειτονιάς μας, βγάζοντας αληθινές κοπριές ζώου με πολλή άνεση και... φυσικότητα... από πίσω του!!!

Τον κοίταζα, τον ξανακοίταζα απορρημένος και έκπληκτος και (μικρός καθώς ήμουν...) νόμιζα, ότι όντως κάνει κοπριές δικές του, ανθρώπινες και αποκριάτικες και συμμετείχα στις κινήσεις του, σαν αληθινός και γνήσιος κομπάρσος.

Αλλά τον ακολουθήσαμε όλοι σχεδόν οι γείτονες (ύστερα απ' αυτή την επιτυχή εμφάνισή του και την ανεπανάληπτη ηθοποιία του) μέχρι το μεσοχώρι του Δικόρφου, που στο μεταξύ είχε βραδιάσει κι είχε ανάψει η μεγάλη τζαμάλα κι ήταν συγκεντρωμένοι όλοι σχεδόν οι χωριανοί.

Με ρυθμό πομπής και ιεροτελεστίας είχαμε φτάσει εκεί κι οι υπόλοιποι χωριανοί, μόλις μας αντίκρισαν, έτρεξαν κοντά μας, μας περιτριγύρισαν, μας χάρηκαν, μας ευχήθηκαν κι έβλεπαν τις κινήσεις του Μπουρντάρη, που είχε καταστεί ήδη κεντρικό πρόσωπο εκεί-

νης της χρονιάς κι είχε κλέψει την παράσταση της βραδιάς.

Οι φλόγες έφταναν ως τα πλάτανο, τα κέδρα μοσχομύριζαν από τη φωτιά κι ο Φάνης γάνωνε κάθε απουσιάσαντα και συμμετέχοντα νεαρό στη συγκέντρωση ξύλων της προηγούμενης μέρας, όπως είχε... υποχρεωθεί.

Σαν σε όνειρο μου 'ρχονται οι μορφές του παπά-Σταύρου, του μπάρμπα-Τάκη του Χοντρού, του Μπασια-Μάνθου και του Νίκου του Πούρη, που 'ταν γύρω-γύρω κι απολάμβαναν το θέαμα του χορού και του γλεντιού, της συμμετοχικής και πραγματικής διασκέδασης όλων των χωριανών, που άλλος τυλιγμένος με σεντόνι, άλλο με γίδινα τομαριά, άλλος με γένια, άλλος με κουδούνια κι ο Τάσος ο Μητρόπουλος με τη Γκούλου χόρευαν ξεφρενα σκορπώντας το γέλιο και τη χαρά σ' όλους μας.

Ήταν μια όαση οι Απόκριες της εποχής εκείνης κι έπρεπε να τις χαρούμε και να τις απολαύσουμε όλοι ανεξαιρέτως στην έρημνη των δυσκολιών και ανεχειών που περνούσαμε. Και το περνούχαίναμε, νομίζω όλοι μας.

"Δεν χορεύετε γριές τώρα πούναι αποκριές δε χορεύετε γερόντ' πούστε όλοι μ' ένα δόντ' και την καθαρή Δευτέρα παίρνουν τα μυαλά αέρα".

Αυτό το τραγούδι κυριαρχούσε σαν έμπαινε το τριώδιο από την Κυριακή του Τελώνη και Φαρισαίου. Το χωριό περίμενε με μεγάλη προσμονή τις απόκριες, από τη μια γιατί ήταν προάγγελοι της Πασχαλιάς και από την άλλη γιατί δινόταν η ευκαιρία στους χωριανούς να γλεντήσουν, να τραγουδήσουν και να διασκεδάσουν. Από την Κυριακή αυτή άλλαζε κάπως ο ρυθμός της ζωής του χωριού. Τότε άρχιζαν την προετοιμασία για τη φωτιά, την "κλαδारीά" ή την "τζαμάλα" όπως την έλεγαν.

"Άιστε παιδιά για κέδρα κι οι κοπέλες για κλαδारीές κι οι γριές για χελδρονιές κι οι γέροι για παλούκια".

Αυτά τα λόγια αντηχούσαν στο χωριό μαζί με το χτύπημα της καμπάνας σχεδόν κάθε απόγευμα και ειδικά τα Σαββατοκύριακα, για να μαζευτούν τα παιδιά να πάνε να μαζέψουν ξύλα για το άναμα της φωτιάς. Γυρνούσαν γύρω από τα σπίτια του χωριού και μάζευαν ξύλα λέγοντας:

"Ξύλα για τις αποκριές να χορεύουν οι γριές με τις πράσινες ποδιές".

Τα κέδρα που μάζευαν από τα μαντριά κι από το λόγγο πάνω από το χωριό. Την φωτιά την άναβαν

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟ ΩΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

στο μεσοχώρι τις δεύτερες αποκριές. Εστηναν μια μεγάλη κλαδारीά στη μέση και γύρω - γύρω τοποθετούσαν τα ξύλα. Το γλέντι γινόταν γύρω στη φωτιά με μεγάλο κέφι. Η φωτιά άναβε κατά το βραδάκι κι όταν νύχτωνε μαζευόταν όλοι οι χωριανοί γύρω από αυτή κι άρχιζε το γλέντι. Γλέντι που κρατούσε ανάλογα με το κέφι, ως και το πρωί. Μέσα σ' όλα τα τραγούδια που λεγόταν, ακουγόταν και διάφορα σατυρικά τραγούδια ήταν το "πώς στομπρίζουν το πιπέρι", "στης ακρίβειας τον καιρό", "έκανα να βαγγελίσω και μ' φάν'καν από πίσω", και άλλα.

Το χορό τον άρχιζε ο προύχοντας, ή ο μεγαλύτερος σε ηλικία άνθρωπος του χωριού. Πάνω στο κέφι επιτρεπόταν και μερικές λέξεις ή φράσεις κάπως τολμηρές, που σε οποιοδήποτε άλλη στιγμή ήταν ανεπίτρεπτες. Από την πρώτη Κυριακή της αποκριάς άρχιζαν τα καρναβάλια, οι προσωπίδες. Όλος ο κόσμος όχι μόνο τα παιδιά, αλλά και οι μεγάλοι ντυνόταν και μεταμφιέζονταν σε διάφορα πρόσωπα, ή αναπαριστούσαν ορισμένες σκηνές, κι έφερναν τα σπίτια γύρω τραγουδώντας και λέγοντας αστεία και πειράζοντας τους νοικοκυραίους που πήγαιναν.

Την πρώτη Κυριακή της αποκριάς έφτιαχναν την κρεασόπιτα και έτρω-

γαν, γιατί μετά από αυτή τη μέρα απαγορευόταν να τρώνε κρέας. Το κρέας όπως έλεγαν, "αποκρέβονταν". Ολη αυτή η βδομάδα έτρωγαν γαλακτερά προϊόντα, και συνήθιζαν να φτιάχουν πολλές πίτες, γαλατόπιτες, τυρόπιτες, κλαστροπιτες, κ.ά. Την "τσικνοπέφτη" έβραζαν κρέας για να τσικνώσουν οι κατσαρόλες. Την Τετάρτη και την Παρασκευή, πριν από τις πρώτες αποκριές, δεν κρατούσαν νηστεία από γάλα και τυρί και τόχαν όπως έλεγαν "άρται βούρτσι".

Την δεύτερη Κυριακή της αποκριάς, την τυρινή, στα σπίτια μετά το φαγητό παίζουν τον "χάψαρο". Είναι ένα διασκεδαστικό οικογενειακό παιχνίδι, που πολλές οικογένειες εξακολουθούν να παίζουν και σήμερα. Βράζονται μερικά αυγά καλά, όπου να γίνουν σφιχτά, και μετά καθαρίζονται. Κάποιος παίρνει ένα αυγό και το δένει σε μια κλωστή, ώστε το αυγό να κρέμεται και το φέρνει από μπροστά από τους άλλους. Εκείνοι με τη σειρά τους ο καθένας, προσπαθούν να το πιάσουν με το στόμα, πράγμα πολύ δύσκολο. Οποιος το καταφέρει και το πιάσει το τρώει, και ο χάψαρος συνεχίζεται με άλλο αυγό.

Από την άλλη μέρα της τυρινής, την Καθαρή Δευτέρα, αρχίζει η νηστεία για το Πάσχα. Την ημέρα αυτή οι νοικοκυρές "ξεθερμίζουν" τα αγγεία του σπιτιού. Πλένουν και καθαρίζουν όλα τα σκεύη και τα πιπλα της κουζίνας και δεν αφήνουν τίποτα άπλυτο. Πρέπει να καθαριστούν και πλυθούν καλά όλα όσα χρησιμοποιήθηκαν για φαγητό τις προηγούμενες μέρες. Τα παιδιά, την μέρα της καθαρής Δευτε-ρας, πήγαιναν και έβρισκαν φωλιές από πουλιά.

Τη βδομάδα της καθαρής Δευτε-ρας, πολλές γυναίκες νήστευαν χωρίς να τρώνε τίποτα και το Σάββατο του Αγίου Θεοδώρου κοινο-νούσαν. Τη βδομάδα αυτή έτρω-γαν και τα λεγόμενα "χασάφια", ή τα ήταν ένα είδος φαγητού, ψωμί και βρασμένα ξερά κρεά-τα με λίγα ξερά σουρβιά ή ξερά που έβραζαν μέσα για να γλυκάν-ε.

Τα τρία Σάββατα, παραμονές της αποκριάς, της τυρινής και της Ορθοδοξίας, ήταν Ψυχοσάββατα. Τότε οι γυναίκες πήγαιναν κολύ-στην εκκλησιά. Τα Ψυχοσάββατα δεν έκανε να λουστείς, όπως στεναυ, για αυτό και έλεγαν:

"Ανάθεμα που λούζονταν τρία καλά Σαββάτα τις αποκριές, της τυρινής κι αυτού προς τ' Αι-Θεώρου". Πίστευαν πως αν κανένας στεί ένα από αυτά τα Σαββάτα τε θα τρελλαθεί και μάλιστα γαν και το παρακάτω δίστιχο: "Κόρη λούστη τ' Αι-Θεώρου κι έλαβε (τρελάθηκε) ως τω- Τ.Π. ζάρου".